

АГАТА КРИСТИ ДВОЕН ГРЯХ

Превод от английски: Христо Кънев, 1996

chitanka.info

Отбих се в апартамента на приятеля ми Поаро и го намерих ужасно претрупан с работа. Интересът към него бе толкова нараснал, че всяка богата жена, която е забутала някъде своя огърлица или е изгубила любимото си котенце хукваше да дири услугите на великия Поаро. Дребният ми приятел беше чудната смесица между фламандска пестеливост и артистична страст. Той приемаше много случаи, които в действителност не представляваха особен интерес за него, но тогава връх вземаше първото от тези негови качества.

Поемаше и случаи срещу малко или направо никакво парично възнаграждение, когато го заинтригуваше самият проблем. В резултат на това, както вече казах, Поаро се чувстваше преуморен. Той сам признаваше това и аз сравнително лесно го убедих да дойде с мен на едноседмична почивка в известния курорт Ебърмът на южното крайбрежие.

Бяхме прекарали четири много приятни дни, когато Поаро дойде при мен с писмо в ръка.

— *Mon ami*, помните ли приятеля ми Джоузеф Аронс, театралния агент?

Беше ми нужно малко време, за да се сетя, но все пак кимнах утвърдително. Приятелите на Поаро са толкова много и така различни — от боклукчии до барони.

— *Eh bien*, Хейстингс, Джоузеф Аронс се намира в Чарлок Бей. Не е много добре и има един малък проблем, който, изглежда, го тревожи. Той ме моли да отида при него да го видя. Мисля, *mon ami*, че трябва да удовлетвори молбата му. Той е верен приятел, този добър Джоузеф Аронс, и ми е помагал много в миналото.

— Разбира се, щом смятате така — отвърнах аз. — Вярвам, че Чарлок Бей е хубаво място и май че никога не съм бил там.

— Тогава ще съчетаем полезното с приятното — каза Поаро. — Ще направите ли справка за влаковете?

— Вероятно ще се наложи да правим прехвърляне на едно-две места — отговорих с гримаса аз. — Знаете какви са тези провинциални линии. За да стигнеш от крайбрежието на Южен Девън до това на Северен Девън понякога ти трябва цял ден.

Но като направих справката, установих, че пътуването ни може да се осъществи само с една смяна в Ексетър. Бързах към Поаро с

информацията, когато се случи да мина покрай туристическото бюро, където видях да пише:

Утре. Целодневна екскурзия с автобус до Чарлок Бей.
Тръгване в 8.30 сутринта. Маршрут през най-красивите
места на Девън.

Попитах за някои подробности и се върнах в хотела, изпълнен с ентузиазъм. За нещастие обаче Поаро не сподели чувствата ми.

— Приятелю — рече ми той, — откъде е тази страст у вас към автобусите? Влакът е за предпочитане, нали? Гумите му не се пукат, с него не се случват и злополуки толкова често. Не те тормози течение. Прозорците могат да се затворят и вътре да не духа.

Аз намекнах деликатно, че тъкмо достъпът на свеж въздух ме привлича най-много в откритите моторни возила.

— А ако вали? Вашият английски климат е толкова променлив.

— Ако вали, отвореният автомобил има сгъваем покрив. А ако вали силно, екскурзията няма да се състои.

— А! — възкликна Поаро. — Да се надяваме тогава, че утре ще вали.

— Е, щом мислите така...

— Не, не, *top at it*, виждам, че с цялото си сърце желаете да отидем на това пътешествие. За щастие взел съм със себе си балтон и два шала. — Поаро въздъхна. — Но ще имаме ли достатъчно време в Чарлок Бей?

— Страхувам се, че ще се наложи да останем там за през нощта. В маршрута влиза обиколка на Дартмур. Ще обядваме в Манкхемптън. Пристигаме в Чарлок Бей към четири часа, автобусът потегля обратно в пет и пристига тук в десет часа.

— Така ли! — учуди се Поаро. — И има хора, които вършат това за удоволствие! На нас, разбира се, се полага намаление, след като няма да пътуваме обратно, нали?

— Не зная дали това е възможно.

— Ще настояваме.

— Хайде, Поаро, не бъдете стиснат. Знаете, че не сте толкова беден.

— Приятелю, въпросът не е в стиснатостта, а в принципа. Ако бях милионер, пак щях да платя само това, което е справедливо и правилно.

Ала точно както очаквах, този път Поаро беше обречен на провал. Господинът, който ни издаде билетите в туристическото бюро, беше спокоен и не се нервираше, но бе непреклонен. Той твърдеше, че трябва да се върнем с автобуса. Дори изтъкна, че трябва да заплатим допълнителна такса, задето искаме привилегията да останем в Чарлок Бей.

Сразен, Поаро плати исканата сума и напусна бюрото.

— Англичаните са лишени от усет за пари — промърмори той.
— Забелязахте ли, Хейстингс, един млад човек, който плати пълната такса и не скри намерението си да остане в Манкхемптън?

— Не мисля, че съм го видял. Всъщност...

— Всъщност не отделяхте очи от онази симпатична млада жена, която взе съседното място № 5 до вашето. О! Да, приятелю, видях ви. И тъкмо когато се гласях да взема места 13 и 14, които са в средата и добре закътани, вие грубо се провряхте напред и казахте, че места 3 и 4 са по-подходящи.

— Наистина, Поаро — казах аз, целият пламнал.

— Червеникавокестенявите коси — те винаги са ви привличали!

— Във всеки случай ако трябваше да избирам кого да гледам, винаги щях да предпочета нея, отколкото онзи странен младеж.

— Зависи от гледната точка. За мен беше интересен тъкмо младежът.

Нещо доста знаменателно в тона на Поаро ме накара да погледна бързо към него.

— Защо? — попитах аз. — Какво имате предвид?

— О, не се вълнувайте. Да кажем това, че се опитва да си пусне мустаци, а резултатът е плачевен. — И Поаро погали собствените си великолепни мустаци изключително нежно. — Това е изкуство — промърмори той, — пускането на мустаци! Съчувствам на всички, които се пробват в него.

Винаги е трудно да узнаеш кога Поаро е сериозен и кога просто се забавлява за чужда сметка. Реших, че е най-безопасно да не казвам нищо повече.

Утрото на другия ден беше ясно и слънчево. Великолепен ден! Поаро обаче не смяташе да рискува. Той носеше вълнена жилетка, мушама, солиден балтон и два шала в добавка към най-плътния си костюм. Глътна две таблетки „антигрипал“, преди да тръгне, и се запаси с още.

Взехме за из път малки куфари. Хубавото момиче, което бяхме забелязали предишния ден, също носеше малък куфар, както и младежът, за когото разбрах, че е спечелил симпатиите на Поаро. Друг багаж нямаше. Шофьорът прибра четирите куфара, след което заехме местата си.

Поаро доста злонамерено, според мен, ми предостави външното място, понеже „съм имал мания за свеж въздух“, и зае вътрешното място — до нашата хубава съседка. Скоро обаче той се поправи. Мъжът на № 6 беше шумен, склонен към закачки и буен, затова Поаро помоли тихичко девойката, ако желае, да смени мястото си с неговото. Тя охотно се съгласи, смяната стана и скоро ние тримата поведохме весел разговор.

Тя очевидно беше съвсем млада, на не повече от деветнадесет години, и наивна като дете. Скоро ни довери причината за пътуването си. Отиваше по работа на леля си, която имала много интересен антикварен магазин в Ебърмът.

Тази леля изпаднала в много тежко материално положение след смъртта на баща си и използвала малкото си средства и покъщнина от хубави предмети, които наследила от него, с които да започне бизнес. Началото било успешно и скоро си създадала добро име в търговията. Племенницата ѝ, Мери Дюрант, отишла да живее при леля си и да учи бизнес и била много щастлива от новата си професия — предпочитала я много повече от това да бъде детска гувернантка или компаньонка на млади момичета.

Поаро кимна с интерес и одобрение на думите ѝ.

— Мадмоазел също ще успее, сигурен съм — отбеляза галантно той. — Но ще си позволя да ви дам един малък съвет. Не бъдете толкова доверчива, мадмоазел. На всяка крачка се срещат крадци и вагабонти, дори в този наш автобус. Винаги си отваряйте очите на четири, бъдете винаги нащрек!

Тя го слушаше с отворена уста и той кимна премъдро.

— Ами да, така е — продължи Поаро. — Кой може да бъде сигурен? Дори аз, който говоря с вас така приятно, може да се окажа злосторник от най-долнопробно естество.

И той смигна по-силно от обикновено пред учудения ѝ поглед.

Спряхме за обяд в Манкхемптън и след няколко думи със сервитьора Поаро успя да ни осигури малка маса за трима, близо до прозореца. Навън, в голям вътрешен двор, бяха паркирани двайсетина открити автобуса, пристигнали тук от цялата страна. Ресторантът на хотела беше пълен и вътре беше доста шумно.

— Тук ще се преизпълним с екскурзиантски дух — забелязах аз с гримаса.

Мери Дюрант се съгласи с мен.

— Напоследък Ебърмът става непоносим през летните месеци — каза тя. — Леля ми твърди, че преди е бил съвсем различен. Сега не можеш, казва тя, да вървиш по тротоарите от хора.

— Но за бизнеса е добре, мадмоазел.

— За нашия специално не особено. Ние продаваме само редки вещи, ценни неща. Не се занимаваме с разни стари боклуци. Леля ми има клиенти в цяла Англия. Ако им трябва маса или стол от определен период, или порцеланов предмет, те пишат на леля ми и след време тя им ги изпраща. Така е и в този случай.

Проявихме интерес и девойката ни обясни подробно всичко. Някакъв американски джентълмен, мистър Дж. Бейкър Уд, бил колекционер на миниатюри. На пазара се появила много ценна колекция от миниатюри и мис Елизабет Пен — лелята на Мери — ги купила. Тя писала на мистър Уд, описала миниатюрите и назовала цената. Той отговорил, изразявайки съгласието си да купи колекцията, както му била представена, и молейки някой да му донесе редките предмети, за да ги види — той бил отседнал в Чарлок Бей. Лелята изпращала мис Дюрант като представител на фирмата.

— Миниатюрите са прекрасни, разбира се — продължи тя. — Но не мога да си представя някой да плати толкова пари за тях. Петстотин лири! Колко много пари са това! Правени са от Козуей. Правилно ли се изразих? Така съм объркана в тези неща.

Поаро се усмихна:

— Вие нямате още опит, така ли, мадмоазел?

— Липсват ми познания — потвърди Мери с тъга. — Нас, младите, никой не ни е учил за старинните неща. Има много да навакзвам.

Тя въздъхна. После изведнъж видях как тя почти зяпна от почуда. Тя седеше с лице към прозореца и погледът ѝ беше насочен към вътрешния двор. Девојката бързо изрече нещо, скочи от стола си и се втурна навън от салона. Върна се след малко, задъхана и с извинение на уста.

— Така съжалявам, задето побягнах така. Но ми се стори, че видях някакъв мъж да взема куфара ми от автобуса. Втурнах се след него, но се разбра, че куфарът е негов. Той е почти същият като моя. Така глупаво се почувствах! Излезе, че обвинявам този човек в кражба.

Разсмя се при тази своя мисъл.

Поаро обаче не се разсмя.

— Как изглеждаше този мъж, мадроазел? Опишете ми го, моля!

— Беше с кафяв костюм. Слаб и висок млад човек с много особени мустаци.

— Аха — досети се Поаро. — Нашият приятел от вчера, Хейстингс. Познавате ли го, мадроазел? Виждали ли сте го преди?

— Не, никога. Защо?

— Нищо. Просто е много странно, нищо повече.

Той отново потъна в мълчание и не взе повече участие в разговора, докато нещо, казано от Мери Дюрант, не привлече вниманието му.

— Какво казахте, мадроазел?

— Казах, че на връщане трябва да внимавам за „злосторници“, както ги наричат вие. Очаквам мистър Уд да плати в брой. Ако нося петстотин лири в банкноти, сигурно ще бъда добра плячка за някой злосторник.

Тя се изсмя, но Поаро пак остана сериозен. Вместо това той я запита в кой хотел смята да отседне в Чарлок Бей.

— В „Анкър“. Той е малък и не е скъп, но е съвсем приличен.

— Така значи — откликна Поаро. — В хотел „Анкър“. Точно там Хейстингс смята да отседнем и ние. Колко странно!

И той ми намигна.

— Дълго ли ще стоите в Чарлок Бей? — попита Мери.

— Само една нощ. Имам работа там. Сигурен съм, че не можете да се досетите каква е професията ми, мадмоазел?

Видях как Мери обмисля няколко отговора, а после ги отхвърля — може би поради известна предпазливост. Накрая тя се престраши и каза, че според нея Поаро е илюзионист. Отговорът ѝ му се стори много забавен.

— О! Каква чудесна идея! Мислите, че вадя зайци от цилиндъра си? Не, мадмоазел. Аз съм обратното на илюзионист. Защото илюзионистът прави така, че нещата да изчезват. А аз, напротив, правя така, че нещата, които са изчезнали, да се появят отново. — Наведе се напред артистично, за да придаде на думите си по-силен ефект. — Тайна е, мадмоазел, но на вас ще кажа — аз съм детектив!

Облегна се пак назад на стола си, доволен от ефекта, който бе създал. Мери Дюрант го гледаше очарована. Но по-нататъшният разговор бе прекъснат, защото клаксоните отвън възвестиха, че „пътните чудовища“ са готови да продължат.

Когато излязохме заедно от салона, аз споделих с Поаро колко очарователна е нашата познайница от обема. Поаро се съгласи с мен:

— Да, очарователна е. Но не е ли и малко глуповата?

— Глуповата, а?

— Не се палете. Едно момиче може да е красиво, да има червеникавокестенява коса и въпреки това да си е глуповата. Най-голямата глупост е да посветиш двама непознати в това, което ти предстои да вършиш.

— Е, може би е разбрала, че сме порядъчни хора.

— Това, което казвате, е също доста глупаво, приятелю. Всеки, който познава добре работата си, естествено ще изглежда порядъчен. А малката каза, че трябва да внимава, когато ѝ дадат петстотин лири в брой. Но дори и сега тя има петстотин лири у себе си.

— В миниатюри.

— Точно така. В миниатюри. А между едното и другото няма голяма разлика, *top atî*.

— Нали никой не знае за това, освен нас?

— И сервитьорът, и хората от съседната маса са чули. Несъмнено също няколко души от Ебърмът! Мадмоазел Дюрант е очарователна, но ако аз бях на мястото на леля ѝ, мис Елизабет Пен, първо щях да науча новата си помощница на ум и разум. — Млъкна, а после

продължи с различен тон: — Знаете, приятелю, че да се вземе куфар от такъв автобус, когато всички сме на обед, е най-лесното нещо на света.

— О, хайде, Поаро, все някой ще забележи.

— И какво ще видят? Един човек си взема багажа. При това го направи пред всички, съвсем открито, така че никой няма и да помисли да се намесва.

— Искате да кажете... Поаро, да не би... Но този човек с кафявия костюм — нали е взел собствения си куфар?

Поаро се намръщи:

— Така изглежда. И въпреки това е странно, Хейстингс, че той не е взел куфара си по-рано, когато пристигна автобусът. Вие видяхте, че той не обядва тук.

— Ако мис Дюрант не беше седнала срещу прозореца, тя нямаше да го види — изрекох бавно аз.

— Но тъй като е взел собствения си куфар, това няма никакво значение — отбеляза Поаро. — По-добре да забравим за него, *top ami*.

Въпреки това, когато заехме отново местата си и автобусът се понесе напред, той се възползва от възможността да изнесе пред Мери Дюрант още една лекция за опасностите на недискретността, която тя изслуша кротко, но определено с чувството, че всичко е някаква шега.

Пристигнахме в Чарлок Бей в четири часа и имахме щастието да си наемем стаи в хотел „Анкър“ — очарователна старовремска странноприемница в една странична уличка.

Поаро току-що беше разопаковал някои необходими вещи и мажеше с помада мустаците си, подготвяйки се за посещението си при Джоузеф Аронс, когато на вратата се почука отчаяно. Аз извиках „Влез!“ и за мое пълно изумление пред нас изникна Мери Дюрант с преbledняло лице и едри сълзи в очите.

— Моля ви да ме извините... но... но се случи нещо ужасно. Вие нали казахте, че сте детектив? — обърна се тя към Поаро.

— Какво се е случило, мадмоазел?

— Отворих куфара си. Миниатюрите бяха в куриерско куфарче от крокодилска кожа — заключено, разбира се. А сега вижте!

Тя подаде малко квадратно куфарче от крокодилска кожа. Капакът му висеше отворен. Поаро го пое от ръцете ѝ. Ключалката беше насилена; трябва да е била употребена значителна сила —

следите по нея бяха съвсем явни. Поаро разгледа куфарчето, кимна и го върна на госпожицата.

— Миниатюрите? — попита той, макар и двамата да знаехме отговора твърде добре.

— Няма ги. Откраднати са. О, какво ще правя сега?

— Не скърбете — утеших я аз. — Приятелят ми е Еркюл Поаро. Сигурно сте чували за него. Ако някой успее да ви върне миниатюрите, това е той.

— Мосю Поаро! Великият мосю Поаро!

Поаро беше достатъчно суетен, за да се зарадва на явната почителност, проличала в гласа ѝ.

— Да, мое дете — каза той. — Това съм аз, самият Еркюл Поаро. И можете спокойно да оставите нещата в мои ръце. Ще направя всичко, което е възможно. Но се страхувам, много се страхувам, че ще бъде късно. Кажете ми — беше ли ключалката на куфара ви също насилена?

Тя поклати глава.

— Дайте да проверя, моля.

Отидохме заедно в нейната стая и Поаро разгледа много внимателно ключалката на куфара. Тя несъмнено беше отворена с ключ.

— Работата е проста. Тези ключалки за куфари са всички от един и същ модел. *Eh bien*, трябва да позвъним на полицията, а също така да влезем във връзка с мистър Бейкър Уд колкото може по-скоро. Сам ще се погрижи за това.

Излязох с него и попитах какво имаше предвид, когато каза, че е твърде късно, за да се направи нещо.

— *Mon cher*, аз казах днес, че съм противоположност на илюзионист, че мога да накарам изчезналите неща да се появят... Но да предположим, че някой е бил преди мен там, където е трябвало. Не разбирате ли? Ще разберете след малко.

Той изчезна в една телефонна будка. След пет минути излезе оттам с много сериозен израз на лицето.

— Стана така, както се опасявах. Някаква дама посетила мистър Уд с миниатюрите преди половин час. Тя се представила от името на мис Елизабет Пен. Той се възхитил от миниатюрите и платил веднага за тях.

— Преди половин час? Преди да пристигнем тук?

Поаро се усмихна доста загадъчно.

— Тези автобуси са наистина бързи, но един бърз автомобил, да кажем от Манкхамптън, може да пристигне тук най-малко цял час преди тях.

— Какво ще правим сега?

— Добрият Хейстингс — винаги е толкова практичен. Ще уведомим полицията, ще направим всичко, за да помогнем на мис Дюрант и — да, мисля, че е неотложно — ще поговорим с мистър Бейкър Уд.

Осъществихме тази програма. Клетата Мери Дюрант беше ужасно разстроена, боеше се, че леля й ще я обвини, защото е изгубила миниатюрите.

— Което тя вероятно ще направи — отбеляза Поаро, когато се упътихме към хотел „Сийсайд“, където беше отседнал мистър Уд. — И с пълно право. Как може да остави ценни предмети за петстотин лири в куфара си и да отиде на обед! Но независимо от всичко, *top at it*, около този случай има едно-две любопитни неща. Това куриерско куфарче например — защо е трябвало да бъде насилено?

— За да се откраднат миниатюрите.

— Това не е ли чиста глупост? Да допуснем, че нашият крадец се занимава с багажа по обедно време под предлог, че иска да вземе своя куфар. Сигурно е много по-лесно да отвориш куфара, да прехвърлиш куриерското куфарче, без да го отваряш, в своя куфар и да офейкаш, вместо да хабиш време да насилваш ключалката.

— Трябвало да се увери, че миниатюрите са вътре.

Видът на Поаро не издаваше особена убеденост, но тъй като вече ни въвеждаха в апартамента на мистър Уд, нямахме време за повече разговори по въпроса.

Мистър Бейкър Уд не ми хареса още от пръв поглед.

Той беше едър и грубоват мъж, прекалено наконтен и с голям брилянтен пръстен. Поведението му беше шумно и арогантно.

Разбира се, той не установил нищо подозрително. На какво основание? Жената каза, че миниатюрите са у нея. При това много хубави екземпляри! Записал ли е номерата на банкнотите? Не, не е. И кой е впрочем мистър... ъ-ъ-ъ... Поаро, за да идва да му задава такива въпроси?

— Няма да ви питам нищо повече, мосю, с изключение на едно нещо. Описанието на жената, която ви посети. Беше ли тя млада и хубава?

— Не, сър, не беше. Определено. Беше висока жена на средна възраст, с прошарена коса, лице, покрито с петна, и наболи мустачки. Като русалка ли? Ами, и таз добра!

— Поаро! — извиках аз, като се разделихме с мистър Уд. — Мустачки. Чухте ли добре?

— Имам си собствени уши, благодаря, Хейстингс!

— Но какъв крайно противен тип.

— Няма изискани маниери, това е вярно.

— Така или иначе, трябва да заловим крадеца — забелязах аз. — Можем да го идентифицираме.

— Вие сте страшно наивен, Хейстингс. Не знаете ли, че съществува нещо, наречено „алиби“?

— Смятате, че той има алиби?

Поаро неочаквано отвърна:

— Искрено се надявам да е така.

— Бедата с вас е — казах аз, — че винаги предпочитате трудните неща.

— Много правилно, *top ami*. Аз не обичам — как го казвате вие — да си трая!

Пророчеството на Поаро напълно се оправда. Нашият спътник от екскурзията с кафявия костюм се оказа някой си мистър Нортън Кейн. Той отишъл направо в хотел „Джордж“ в Манкхамптън и останал там следобеда. Единствената улика срещу него беше тази на мис Дюрант, която беше заявила, че го е видяла да си взема багажа от автобуса, когато бяхме на обед.

— А това само по себе си не е нещо подозрително — заключи замислено Поаро.

След тази забележка той потъна в мълчание и отказа да разисква с мен повече този случай, а когато настоях, ми обясни, че се е отдал на размисъл за мустаците по принцип и че аз също трябвало да помисля по въпроса.

Открих обаче, че той бе питал Джоузеф Аронс — с когото прекара вечерта — за всички възможни подробности около мистър Бейкър Уд. Тъй като и двамата бяха в един и същ хотел, имаше

вероятност да се съберат още някои трошици информация. Но това, което Поаро научи, го запази за себе си.

След няколко разговора с полицията Мери Дюрант се върна в Ебърмът с един ранен сутрешен влак. Обядвахме с Джоузеф Аронс и след това Поаро ме извести, че е разрешил проблемите на театралния агент задоволително и че можем да се върнем в Ебърмът, когато пожелаем.

— Но не по шосе, *mon ami*, този път ще пътуваме с железницата.

— Страхувате се да не ви оберат джоба или пък да не би да срещнете друга дама в затруднение? — попитах го аз.

— И двете неща, Хейстингс, могат да ми се случат и във влака. Не, истината е, че бързам да се върна в Ебърмът час по-скоро, защото искам да продължа с нашия случай.

— Нашият случай?

— Но да, приятелю. Мадмоазел Дюрант ме помоли да ѝ помогна. От това, че работата сега е в ръцете на полицията, не следва, че съм свободен от ангажиментите си. Дойдох тук по задължение към един стар приятел, но никога няма да чуете да се говори, че Еркюл Поаро е изоставил непознат човек в беда! — И той се изпъчи гордо.

— Мисля, че вие бяхте заинтересуван още преди това — хитро подхвърлих аз. — В бюро за автобуси, когато за пръв път зърнахте онзи младеж, макар че не зная какво привлече вниманието ви тогава.

— Не знаете ли, Хейстингс? А трябва. Е, това ще остане моя малка тайна.

Преди да заминем, разменихме няколко думи с полицейския инспектор, натоварен със случая. Той беше разпитал мистър Нортън Кейн и разказа на Поаро под секрет, че маниерите на младежа никак не му харесали. Мистър Кейн се държал нахално, отричал и си противоречал.

— Но как точно е направил номера, не можах да разбера — призна той. — Би могъл да предаде „нещото“ на съучастник, който веднага е отпрашил с бърза кола. Но това е само теория. Трябва да намерим колата и съучастника и да го притиснем до стената.

Поаро кимна замислено.

— Смятате ли, че точно така е извършено престъплението? — попитах Поаро, когато се настанихме във влака.

— Не, приятелю, не е било извършено така. Много по-хитро от това.

— Няма ли да ми кажете?

— Още не. Знаете моята слабост — обичам да пазя малките си тайни до самия край.

— А краят скоро ли ще настъпи?

— Много скоро.

Пристигнахме в Ебърмът малко след шест и Поаро насочи веднага таксито към магазина, който носеше името „Елизабет Пен“. Той беше затворен, но Поаро позвъни и на вратата веднага се появи Мери, като изрази почудата и радостта си, че ни вижда така ненадейно.

— Моля влезте да ви запозная с леля ми — каза тя.

Поведе ни към една задна стаичка. Посрещна ни възрастна дама; тя имаше бяла коса и сама приличаше на миниатюра с розовобялата си кожа и сините си очи. На доста превитите си рамене беше наметнала пелерина с безценна старинна дантела.

— Това ли е великият мосю Поаро? — попита тя с нисък, приятен глас. — Мери ми разказа за вас. Просто не можех да повярвам. Сигурно ще ни помогнете в нашата беда. Ще ни посъветвате ли какво да направим?

Поаро я изгледа за миг и сетне се поклони.

— Мадмоазел Пен, правите прекрасно впечатление. Но трябва наистина да си пуснете мустаци.

Мис Пен изпъшка и отстъпи назад.

— Вчера сте отсъствали от работа, нали? — продължи Поаро.

— Бях тук сутринта. По-късно ме заболя главата и се прибрах вкъщи.

— Не вкъщи, мадмоазел. Защото вашето главоболие се нуждаеше от промяна на въздуха, нали? А вярвам, че въздухът на Чарлок Бей е много лековит, нали?

Поаро сграбчи ръката ми и ме дръпна към вратата. Там спря и заговори през рамо:

— Разбирате, че зная всичко. Трябва да се сложи край на този малък... фарс.

В тона му имаше заплаха. С ужасно преbledняло лице мис Пен кимна безмълвно. Поаро се обърна към момичето.

— Мадмоазел — каза тихо той, — вие сте млада и чаровна. Но участието ви в подобни малки измами ще доведе до това да похабите младостта и чара си зад затворническите стени... А аз, Еркюл Поаро, ви казвам, че ще бъде много жалко, ако стане така.

Сетне излезе на улицата и аз го последвах смутен.

— От самото начало, *mon ami*, се заинтересувах от този случай. Когато младият мъж си взе билет само до Манкхемптън, видях веднага, че вниманието на момичето е приковано към него. Защо такъв интерес? Той не е от тези, които карат жените да се заяпват по тях. Като потеглихме с автобуса, имах чувството, че нещо ще се случи. Кой видя младежа да рови из багажа? Единствено мадмоазел. Спомнете си, че тя избра това място — мястото срещу прозореца, — изключително необичаен избор за жена. А после тя идва при нас с разказа си за кражбата — разбитата ключалка на куриерското куфарче, което е лишено от здрав разум, както ви казах по-рано. И какъв е резултатът от всичко това? Мистър Бейкър Уд плаща добри пари за откраднати предмети. Миниатюрите ще бъдат върнати на мис Пен. Тя ще ги продаде отново и ще получи от продажбите хиляда лири вместо петстотин. Направих дискретни запитвания и научих, че бизнесът ѝ е в тежко състояние. Явно лелята и племенницата действат заедно в тези удари.

— Значи никога не сте подозирали Нортън Кейн.

— *Mon ami!* С тези мустаци? Престъпникът или е гладко обръснат или има прилични мустаци, които могат да бъдат махнати, когато той пожелае. Но каква възможност за хитрата мис Пен — съсухрена възрастна дама с розовобяло лице, каквато я видяхме. Ако тя държи тялото си изправено, носи големи ботуши, промени лицето си с няколко грозни петна и — най-важното — добави няколко косъмчета на горната си устна... Тогава какво ще се получи? Мъжествена жена, казва мистър Уд, а ние казваме веднага „маскиран мъж“.

— Наистина ли е ходила вчера в Чарлок?

— Сто на сто. Влакът, както навярно си спомняте, че ми казахте, тръгва от тук в единайсет и пристига в Чарлок Бей в два часа. Обратният влак е още по-бърз — този, с който си дойдохме ние. Той тръгва от Чарлок в четири и пет и пристига тук в шест и петнайсет. Естествено миниатюрите не са били изобщо в куриерското куфарче. Ключалката на куфарчето е била артистично насилена, преди да бъдат

опаковани миниатюрите. Мадмоазел Мери е трябвало само да намери две жертви, които да поддадат на нейния чар. Но една от жертвите всъщност не е такава — а Еркюл Поаро!

Изводът му не ми допадна. Побързах да кажа:

— Значи сте ме излъгали, когато заявихте, че помагате на непознат човек? Точно така постъпихте!

— Никога не ви мамя, Хейстингс. Само ви давам възможност сам да се заблудите. Имах предвид мистър Бейкър Уд — чужденец по тези места. — Лицето на Поаро помръкна. — О! Като си помисля за това нахалство, за несправедливо високата такса — да ти искат същата сума само за отиване до Чарлок, колкото и за отиване и връщане! Кръвта ми кипва в защита на чужденците! Мистър Бейкър Уд не е приятен човек, не е дори симпатичен. Но е турист! А ние, туристите, Хейстингс, трябва да се подкрепяме. Аз съм изцяло на страната на туристите!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.